

[Valdemar Sørensen.]

Mistanke for Stikkeri har været udsat for Likvideringsforsøg, er frikendt ved Retten. Mit Spørgsmaal til den ærede Ordfører og til den højtærede Minister er nu, hvorvidt Folk, der er stillet nogenlunde paa lignende Maade som denne Mand, efter Lovforslaget, saaledes som det foreligger nu, vil have Adgang til Erstatning og navnlig til Oprensning. Jeg kan se af Udvalgsbetænkningen, at § 1 formodentlig giver Adgang til økonomisk Erstatning, men derefter rejser sig Spørgsmaalet om den naturlige Æresoprensning i saadanne Tilfælde. Det vilde efter min Formening have været rimeligt og rigtigt, om et saadant Tilfælde og lignende Tilfælde kunde komme ind under Reglerne i Ændringsforslaget til § 37.

Jeg spørger ikke, fordi jeg paa nogen Maade har Berøring med det Tilfælde, jeg her har nævnt, men fordi jeg har Tilknytning til et andet af lignende Art og paa alle Maader er forpligtet til at gøre mit til, at den Familie, der er ramt af denne ufattelige Ulykke, opnaar den fornødne Oprensning. Vedkommende kan ikke paa Grund af sin økonomiske Stilling komme ind under Reglerne i § 1, og Spørgsmaalet bliver da, om der er nogen Mulighed for, at der kan gives Oprensning paa anden Vis, om en saadan Familie vil være udelukket fra den naturlige Oprensning, det vilde være at komme ind under § 37 om Hædersgaverne.

Det er jo nemlig ikke alene Økonomi i den Forstand, at man understøtter den Slags efterladte, der gør det, men det er ogsaa i dette Tilfælde, jeg her taler om, hvor vedkommende overhovedet ikke efter sin økonomiske Stilling vilde falde ind under § 1, vigtigt, at der kan hjælpes paa en anden Maade. Sagen er jo, at hvor det drejer sig om Forretningsfolk, maa man regne med, at Forretningerne lider stor Skade ved det Omdømme, vedkommende har faaet, det kan dreje sig om Ruin i større eller mindre Grad. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at skildre, hvilke Følger dette enkelte Tilfælde har haft, men jeg kan nævne som en levende Illustration til, hvad der er foregaaet, at da man forleden Dag havde smykket alle de Steder her i Byen, hvor der var faldet Ofre under Besættelsestiden, havde man uden for denne Mands ene Forretning, hvor han var dræbt, opstillet den sædvanlige Blomsterhilsen med Baand, men i den anden Forretning, hans Hovedforretning, knuste man Vinduerne om Natten.

Jeg tror, man kommer til at tænke paa den Slags Tilfælde og se at gøre sit til, at den Oprensning, de Mennesker skal have,

maa *mindst* staa Maal med den, alle andre skal have, fordi deres Ulykke er saa langt større.

Svend Nielsen: Under de Ordførertaler, der blev holdt her i Tinget ved første Behandling af Lovforslaget om Erstatning til Besættelsestidens Ofre, blev der jo fra alle Sider givet Tilsagn om at søge udvirket en saadan Udvidelse af Loven, at ogsaa en Række af de Personer, der ikke kunde siges direkte at have deltaget i Frihedskampen, men som dog var faldet som Ofre under Besættelsestiden, faldt ind under Loven. Det er jo det, der er sket nu ved den Ændring, som Lovforslaget er undergaaet. Men samtidig hermed er der sket en anden Ændring af Lovforslaget, som efter min Opfattelse i nogen Grad forrykker det Princip, der oprindeligt var nedlagt i Lovudkastet, idet der i § 24 er indsat et nyt Stykke, hvorefter det bestemmes, at Renten i Forbindelse med paagældendes øvrige faktiske Indtægt paa intet Tidspunkt maa overstige det dobbelte af det højeste Rentebeløb, der kan ydes en Person, det vil sige, at Maksimumssatsen her bliver 12 800 Kr.

Man kan naturligvis fremhæve, at Beløbet er sat saa højt, at ingen skulde kunne komme i Trang, men vi har fra vort Partis Side haft endog meget store Betæneligheder ved overhovedet at gaa med til en Trangsgrense i dette Lovforslag, og vi har haft særlig store Betæneligheder ved at gaa med til en saadan Bestemmelse, der ogsaa skal omfatte den Kategori af Personer, som falder ind under Begrebet „aktive Deltagere i Frihedskampen“. I Lovforslagets oprindelige Skikkelse var det jo Militærinvalidelovens Bestemmelser, der var tænkt anvendt, og i disse Bestemmelser er der ikke fastsat en saadan Trangsgrense, som nu er indføjet i denne Lov. Jeg synes principielt, at den Linie under alle Omstændigheder burde være undgaaet for alle de Personer, hvorom det kan siges, at de maa betragtes som Ofre for deres direkte Deltagelse i Danmarks Frihedskamp, i Kampen for at faa Undertrykkerne slaaet. Vi finder det urimeligt, at man overfører en saadan Trangsgrense til en Lovgivning som denne, fordi selve Loven jo er præget af den Aand — det fremgaar af, at den paa en Række Omraader er bedre end de Bestemmelser, vi har i Krigsulykkesforsikringslovgivningen og andet Steds —, at den skal være ogsaa en Slags Anerkendelse, en Paa-skønnelse.

I mine Bemærkninger til Lovforslaget ved første Behandling paapegede jeg det